

ה"ת 50497/02/22 - זילברמן רוני נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בנצרת

ה"ת 50497-02-22 זילברמן נ' מדינת ישראל

בפני **כבוד השופט דניאל קירס**
המבקש
נגד
המשיבה
מדינת ישראל באמצעות משטרת ישראל שלוחת
התביעות נצרת עו"ד מורן שמעוני

החלטה

1. בפני בקשת נאשם לשחרר רכב שנתפס בידי המשטרה.

2. המדינה טענה לכוונה לחלט את הרכב בסוף ההליך הפלילי, והביעה נכונות לשחרר את הרכב בתנאים, עד להחלטה בענין החילוט (הפקדת סך של 15,000 ₪, איסור דיספוזיציה וקיומו של ביטוח מקיף לטובת המאשימה).

3. הסנגור הנכבד טען להעדר עילה לחלט את הרכב. סעיף 39 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש)[נוסח חדש], התשכ"ט-1969 מסמך את בית המשפט הגוזר עונש בהליך הפלילי לצוות על חילוט חפץ שהגיע לידי המשטרה (לפי סעיפים 32 או 33 לפקודה), "אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו הוא בעל החפץ...". הסנגור הפנה ל-ע"פ 4148/92 מועד נ' מדינת ישראל (22.9.1994), בו נקבע כי "אמת המידה היא במהותה ובעוצמתה [ש]ל הזיקה בין החפץ לבין העבירה ובחומרתה של העבירה, היינו במקרה כגון זה שבפנינו עולה השאלה באיזה מידה שימש הרכב באופן מהותי לביצוע העבירות שבוצעו". באותה פרשה נדחה ערעור על חילוט רכב, תוך ציון ש"הרכב היה כאן כלי ישיר לביצוע העבירות...". לטענת הסנגור, בעניינו לא מתקיימת הזיקה הנדרשת, בין הרכב לבין העובדות הנטענות בכתב האישום, לשם חילוט הרכב.

3. הנאשם מואשם בפציעה כשעברין מזוין, ובנהיגה ללא רשיון. אציין כבר כאן שלא בכדי לא נטען בידי המדינה כי יש לחלט את הרכב בקשר לעבירה בכתב האישום בענין נהיגה ללא רשיון. שכן על-פי עובדות כתב האישום הנאשם נהג באופנוע, ולא ברכבו מושא הבקשה.

4. בכתב האישום נטען כי הנאשם נסע על אופנוע תוך הרכבת גברת בשם אדל; באותן נסיבות התהלך המתלונן עם אשתו ובתו התינוקות; הנאשם צעק על המתלונן וגידף אותו; או אז פנה הנאשם פניית פרסה ושב אל עבר המתלונן, אשר ירד לכביש כדי לברר את פשר מעשי הנאשם אשר לא התייחס אל המתלונן והמשיך בנסיעה מהמקום. נטען כי בחלוף מספר דקות, שבו המתלונן ובני משפחתו אל הבית, והנאשם התקשר למתלונן ואמר לו "רד אם אתה גבר". נטען

כי הנאשם הגיע לבית המתלון באופנוע יחד עם הגברת אדל. נטען כי אל המקום הגיעו גם גבר בשם אמיר ואשה בשם אנסטסיה ברכבו של הנאשם. על-פי הנתען, בתגובה לשיחת הנאשם אל המתלון, ירד המתלון למטה כאשר מתחת לבית המתלון הנאשם יחד עם חבריו, תוך שהנאשם אומר לאמיר "הנה זה הוא". על-פי הנתען, המתלון התקרב לעבר הנאשם וחבריו, או אז הנאשם הוציא מרכבו מפתח צלב מברזל המשמש לפירוק גלגלים, והכה באמצעותו את המתלון בראשו.

5. הסנגור מטעים כי על-פי עובדות כתב האישום, הנאשם כלל לא נסע ברכבו התפוס כיום בידי המשטרה, אלא על אופנוע. נטען, כי הזיקה היחידה בין מעשיו המיוחסים של הנאשם לבין רכבו, בכך שהוא הוציא את הצלב ממנו, ובנסיבות אלה, ואף בהנחה לצורך הדיון כי הנאשם יורשע במיוחס לו, אין מקום לומר כי העבירה בדבר פציעה כשעברין מזוין "נעשה ברכב" זה ("נעשה בחפץ", כלשון סעיף 39 לפקודה).

6. הכלל, על-פי הפסיקה, הוא שמקום שהמדינה מודיעה על כוונתה לבקש את חילוטו של רכב בהליך הפלילי העיקרי, תנאי שחרור הרכב כוללים: הפקדת כסף, בדרך כלל בשווי 30% מערך הרכב (ראו בש"פ 2346/21 **עמר נ' חברת מימון ישיר מקבוצת ישיר 2006 בע"מ**, פס' 2, 11-12 (14.7.2021)); צו איסור דיספוזיציה ברכב (שם, פס' 2); שיעבוד פוליסת ביטוח מקיף לטובת המדינה (ראו בש"פ 8331/21 **אבו שלבק נ' מדינת ישראל**, פס' 17(ג) (16.1.2022)); וכן רישום שיעבוד לטובת המדינה (שם, פס' 17(ב), המדינה לא ביקשה זאת בענייננו). בבקשה להחזרת תפוס, אין מקום לקבוע מסמרות בשאלה אם בית המשפט אשר ידון בהליך הפלילי העיקרי יורה על חילוט הרכב. עם זאת, יש וסיכויי החילוט אוצלים על תנאי השחרור של רכב. ראו לענין זה החלטתו של כבוד השופט **זילברטל**, עת כיהן כסגן נשיא בית המשפט המחוזי בירושלים:

"בשלב זה, בטרם הסתיים ההליך העיקרי, אין מקום לקבוע מסמרות בשאלה האם מוצדק יהיה לחלט את הרכב אם לאו. די בכך שיקבע כי קיים פוטנציאל לחילוט, אך...בהינתן האפשרות שבשל אופי השימוש ברכב במקרה דנן ייקבע שאין מקום לחלוט, ראוי ששיקול זה ילקח בחשבון כאשר בוחנים את 'תנאי השחרור' של הרכב....

....

... יש משקל ממשי לטענה כי פוטנציאל החילוט אינו חל במלוא עצמתו ואין לשלול את האפשרות שבנסיבות המקרה דנן בית המשפט לא יצווה על חילוט, גם אם המבקש יורשע. עניין זה משליך גם על אופי התנאים לשחרור הרכב מתפיסתו ("ב"ש (מחוזי ירושלים) 9659/09 (ת"פ 421/09) **דרי נ' מדינת ישראל** (11.1.2010), להלן: ענין **דרי**).

7. מצאתי כי בענייננו, כמו בענין **דרי**, יש משקל ממשי לטענה כי פוטנציאל החילוט אינו חל במלוא עצמתו ואין לשלול את האפשרות שבנסיבות המקרה דנן בית המשפט לא יצווה על חילוט, גם אם הנאשם יורשע. במה דברים אמורים.

8. הנאשם לא פצע את המתלון עם הרכב (השוו למקרים שבהם הרכב הוא הכלי המרכזי באמצעותו מבצעים את העבירה, כגון שימוש ברכב כדי לחסום כביש בעבירת הפרעת שוטר במילוי תפקידו (ב"ש (שלום ב"ש) 3214/05 **סהיבאן נ' מדינת ישראל** (15.5.2005)); או שימוש ברכב כדי להסוות פעולת גניבת כבשים וכדי להסיע את הכבשים

הגנובות (ת"פ (שלום טב') 58282-05-20 **מדינת ישראל נ' מלאחה** (19.9.2021)).

9. לא הופעל הרכב לפעולה במסגרת ביצוע העבירה (השוו פרשת **אבו עליין**, בה חלק מכלי הרכב שנדונו שם שימשו לביצוע פטרולים תוך כדי ביצוע העבירה ת"פ (שלום נצ') 29892-08-10 **מדינת ישראל נ' אבו עליין**, פס' 42(23.6.2011); היה זה בית המשפט המחוזי בערעור אשר הורה על החילוט (ע"פ (מחוזי נצ') 50262-06-11 **מדינת ישראל נ' אבו עליין** (3.10.2011)).

10. הרכב לא שימש להסעת הנאשם אל זירת העבירה או ממנה (השוו ת"פ (שלום רמ') 26427-06-18 **מדינת ישראל נ' אבו עמאר** (30.5.2019), בו הנאשם שם הגיע לזירת העבירה עם הרכב, הותיר אותו מונע ונמלט עמו לאחר ביצוע העבירה). השוו גם עניינו של רכבו של המשיב מס' 4 בערעור הנזכר בפרשת **אבו עליין**: רכבו אמנם לא הגיע לזירת הביצוע, אך מדובר היה בנאשמים שהורשעו בקשירת קשר לביצוע פשע, ואותו רכב הסיע את אותו משיב למפגש עם אחרים בדרך ליעד הפשע (שם, פס' 11).

וכאן המקום להבהיר כי בעניינו, להבדיל מענין **אבו עליין**, למרות שעל-פי הנטען בכתב האישום אמיר ואנסטסיה הגיעו לזירה ברכבו של הנאשם, אין בכתב האישום כל אישום של קשירת קשר לביצוע פשע או ביצוע בצוותא. כלומר, לא רק שהנאשם עצמו לא הגיע לזירה ברכב, אלא כלל לא נטען בכתב האישום כי הגעת הרכב לזירה כפי שהגיע היתה פרי של תכנון מראש של עבירה, או חלק מביצוע עבירה.

11. חלקו של הרכב בעניינו על-פי הנטען בכתב האישום היה בכך, שהנאשם, שלא הגיע למקום ביצוע העבירה בו, הוציא ממנו את צלב הברזל, באמצעותו תקף את המתלונן. לא ברור מאליו בנסיבות אלה כי יש לראות את הפציעה כשעברין מזוין בעניינו כעבירה ש"נעשה ברכב" (בבחינת "נעשה בחפץ" בסעיף 39 לפקודה). דוקו: אמנם אלמלא הרכב, בו היה הצלב, הנאשם לא היה מבצע את העבירה, לפחות באופן בו ביצע אותה. אולם, ראו דבריו של כבוד סגן הנשיאה **מ' מזרחי** ב-ת"פ (רמ') 26427-06-18 **ישראל נ' אבו עמאר** (30.5.2019):

"בעניין זה אין לנקוט במבחן המושאל מתחום הקשר הסיבתי - מבחן האלמלא - המציג את השאלה האם אלמלא השימוש ברכב היה הנאשם מבצע את העבירה. מבחן שכזה, עלול להיות צר מדי, אך גם רחב מדי, משום שהוא עלול לקשור את כל רכשו של הנאשם לביצוע העבירה שאלמלא קניינו לא היה ניתן לבצע את העבירה".

באת כוח המדינה השיבה בהגינותה בדיון לשאלת בית המשפט, כי אם הנאשם היה מוציא את צלב הברזל ממרתף ביתו, היא לא היתה מבקשת לחלט את הבית בבחינת עבירה ש"בוצע בחפץ", והמסקנה עשויה להיות דומה בנוגע לרכב של הנאשם, עמו לא הגיע הנאשם לזירת העבירה, ובו לא השתמש בביצוע העבירה, למעט בכך שהוציא ממנו את צלב הברזל. ראו ת"פ (מחוזי חי') 3131/04 **מדינת ישראל נ' דאוד** (26.6.2005), בו הנאשמים יצאו מרכב עם אלות ובקבוקי בירה וחבלו במתלוננים, ונקבע כי אין מקום לחלט את רכב כי "הזיקה בין הרכב, שאת חילוטו מבקשת המאשימה, לבין ביצוע העבירה הנה בעוצמה חלשה".

12. בנסיבות אלה, כאמור בענין דרי, "יש משקל ממשי לטענה כי פוטנציאל החילוט אינו חל במלוא עצמתו ואין לשלול את האפשרות שבנסיבות המקרה דנן בית המשפט לא יצווה על חילוט, גם אם המבקש יורשע", ו"עניין זה משליך גם על אופי התנאים לשחרור הרכב מתפסתו". כאמור בית המשפט בבקשה להחזרת רכב תפוס, נוכח הודעת המדינה בענין כוונה לחלט, אינו קובע מסמרות בענין החילוט. ועל כן איני מקבל את בקשת הסנגור לשחרר את הרכב ללא תנאים (אציין כי כלל לא הועלתה טענה לגבי חולשת הראיות לביצוע העבירה). אורה על שחרור הרכב בתנאים שהודיע הסנגור שהוא מסכים להם בתחילת הדיון, לפני ששמע את התנגדות המדינה לאותם תנאים, התנגדות שלאחריה טען שיש לשחרר את הרכב ללא תנאים. הסנגור הסכים כאמור בתחילת הדיון לתנאים שהציבה המדינה, למעט בענין הפקדה כספית, בה לטענתו לא יוכל לעמוד, והוא הציע ערבות צד ג' באותו סכום חלף ההפקדה. לאור כל האמור לעיל בנוגע לפוטנציאל החילוט שאינו חל במלוא עוצמתו, ונוכח הטענה שאין בידי הנאשם להפקיד כסף, תנאים אלה נראים לי סבירים.

13. על כן הנני מורה על שחרור הרכב מושא הבקשה בתנאים כדלקמן:

א. חתימת ערבות צד ג' ע"ס 15,000 ₪;

ב. ניתן בזה צו האוסר על כל דיספוזיציה ברכב פולקסווגן JETTA מ"ר 29-530-12 (להלן: **הרכב**) עד למתן החלטה אחרת;

ג. קיומה של פוליסת ביטוח מקיף תקפה לרכב, המשועבדת לטובת מדינת ישראל.

14. זכות ערר לבית המשפט המחוזי.

ניתנה היום, ט' ניסן תשפ"ב, 10 אפריל 2022, במעמד הצדדים.

דניאל קירס, שופט